

# Akiknek ezt a fele királyságot felajánlotta

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 40. szám, 2017. október 6.

**Július 21-i számunkban Reményi József Tamás nyílt levelet intézett író társaihoz, melyben határozottan bírálta a Kárpát-medencei Tehetséggondozó Nonprofit Kft. (továbbiakban: KMTG) Előretolt Helyőrség Íróakadémiájának minden hasonló intézménnyel szembeni kivételezett helyzetét és ezen keresztül a közreműködésre felkért írók cinikus hozzáállását. A *Népszava* július 29-i száma összeállítást közölt, amelyben Szőcs Géza, aki az *ÉS*-ben válasz nélkül hagyta Reményi levelét, a napilap megkeresésére általánosságban reagált. Vita kerekedett az *Élet és Irodalomban*, melyben megszólalt Krusovszky Dénes (*A közép széle és vége*, 2017/32., aug. 11.), Grecsó Krisztián (*Menekülő helyőrség*, 2017/33., aug. 18.), Demény Péter (*A vidor loholók*, 2017/34., aug. 25.), Fehér Renátó (*Mi mind ők voltunk egykor*, 2017/34., aug. 25.), Kőrössi P. József (*A Főnök*, 2017/34., aug. 25.) és Selyem Zsuzsa (*Ők majd bevédenek*, 2017/34., aug. 25.), Gaborják Ádám (*A KGMT után?*, 2017/35., szept. 1.), Antal Nikolett-Korpa Tamás (*Hamis remény?*, 2017/35., szept. 1.), Péterfy Gergely (*Foximaxi*, 2017/36., szept. 8.), Szentmártoni János (*Az erkölcs bajnokai? Na ne!*, 2017/37., szept. 15.), Gács Anna (*Törékeny középszer*, 2017/38., szept. 22.), Kőrössi P. József (*Hivatalnok Dilettantiában*, 2017/39., szept. 29.) Mostani számunkban Győrfi Kata írását közöljük. Közléseinkre felhívtuk Orbán János Dénes és Szőcs Géza figyelmét, véleményük megírására kérve őket.**

2012 van, és slam-poetry eseményeket szervezünk Kolozsváron, a Bulgakovban. A Bretter-kör alelnöke vagyok. Felhívok valakit Nagyváradról, hogy megfelel-e az a dátum, amiről magunk között megegyeztünk, hogy tudjunk továbblépni a szervezésben. Este van, az Insomniából indulok haza, és Márkus Andrással találkozom a gang végén. Olyan közel lép hozzám, mint csak azok, akiket nagyon szeretek, összehúzza a szemét, a falhoz szorulok, és azt mondja, hogy ha még egyszer az engedelme nélkül felhívok bárkit a meghívottak közül, *úgy elintéz*, hogy többet soha nem fog senki közölni sem itthon, sem sehol. Hátralép, *megértetted?*, és elmegy. Vannak, akik még a nevét sem hallották ennek az embernek, de én másodévesen azt hittem, hogy így viselkednek azok, akik irodalommal foglalkoznak.

Többféleképpen lehet ehhez a helyzethez viszonyulni, amióta ez előállt, voltam dühös, éreztem magam tehetetlennek, nevettem rajta, voltak hetek, amikor eszembe sem jutott, voltam szomorú és sírtam. Azt hittem, hogy reménytelen, és hogy ha írással akarok foglalkozni, akkor a 6000 forintokból és a 150 lejes honorokból, még ha hetente két cikket írok, akkor sem fogok soha megélni. Biztosan sok más alternatíva van, de én örök idealista vagyok, és hamis szabadságfogalmat fogok kergetni, míg világ a világ. És ezt a szabadságot kergetik mindazok, akik most KMTG-sek, mindazok, akik azzal nyugtatják magukat, hogy OJD csak jót akart, azt akarta, hogy legyen miből a fiatal írónak kifizetnie a lakbérét, legyen mit ennie, és legyen egy becsületes laptopja, telefonja, autója, háza, kertcskéje, felesége, kiskutyája... És ez legyen meg neki mindenáron. Mert ez kijár neki. Hogy ne kelljen beállnia ebbe a rendszerbe, ami valami hierarchia szerint szerveződik generációk óta, és ahol az öregek tudják megengedni csak maguknak, hogy abból éljenek, amit szeretnek csinálni. Vállalta ő a forradalmár szerepét, és volt ő a legkisebb parasztfiú, és elment ő a királyhoz, és volt ő a legőszintébb, és vitte ő haza a fele királyságot.

De jó híreim vannak, azok, akiknek ezt a fele királyságot felajánlotta, egyáltalán nem azt a szabadságfogalmat kergetik, amit ő. A tehetség szót nem ismerjük, a romantikus tehetségfogalom nem létezik, nincs egy istenadta ajándék, nem érkezik levél Roxfortból, hogy *tehetséges vagy*. Az irodalomról nem mint régi vagy új hierarchikus rendszerbe való beállásról gondolkodunk. Ha összeszerveződünk, nem valami ellen tesszük, hanem valamiért. A fiatal író nem lila ködben ábrándozó wannabe-poéta. A fiatal író

nem kiváltságos értelmiségi, aki mindenkire felülről néz. A kritikai gondolkodás nem opció, hanem alapállapot. Alázatos és együttérző. A fiatal írónak az irodalom nem munkalehetőség, amitől különlegesnek érzi magát. A fiatal író nem felületes, a fiatal író transzparens, és érhetően beszél mindenkivel. A fiatal író copywriter, pr-os, rendezvényszervező, fordító, ügyvéd, programozó, pultos, múzeumban tárlatvezető, tervezőgrafikus, több nyelvet beszél – és ezt a világ legnormálisabb dolgának gondolja. A fiatal író nem úgy idealista, ahogy te gondolod. Nem meg nem értett művész, ha nem érted, elmagyarázza, ha nem érti, megkérdezi, és nem csinál úgy, mintha értené. A fiatal író kíváncsi és független és szabad. A fiatal írónak nem a saját neve a lényeg, hanem az, amit akar mondani. Az alanyiságot felváltja a transzmedialitás. Ha nem közli egy folyóirat a fiatal író, alapít egyet – vagy amúgy is. A fiatal író nem tanulja, hogyan kell ezt vagy azt írni. A fiatal író a mesterétől biztatásra vár, hogy meg tudja csinálni, a fiatal írónak a mesterétől nem pénzre van szüksége, vagy arra, hogy kijavítsa, hanem szeretetre és bizalomra. A fiatal írónak nincs szüksége alkotói ösztöndíjra, a fiatal írónak az írás nem alkotás, hanem gyakorlat, misszió, feladat és felelősség. A fiatal író szenvedélyes és jó abban, amit csinál, ha nem elég jó, be tudja ismerni, és tud váltani. A fiatal író arról ír, amiről akar, és úgy, ahogy ő akar, mert ha nem, akkor a léte értelmetlen.

A fiatal író nem fog beállni ebbe a rendszerbe, nem fogja fenntartani azzal, hogy függ tőle, vagy beszél róla. A fiatal író nagyban gondolkodik, és nem lokális forradalmat akar, hogy aztán ő szervezhesse újra a hierarchiát. A fiatal író megoldja a lakbérét és az ételét. A mérvadó dolgok pedig nem egy ajtón való kopogtatásba fognak kerülni, de a fiatal író nincs egyedül, ha nem érti, megkérdezi, és nem csinál úgy, mintha értené. A fiatal író kíváncsi és független és szabad.